

Magenta

GeluOttawa

Și în dragoste sfada se poate naște.
Se pot rupe logodne fără noimă.
Roșul de Congo se-neacă în ape
Si-i doliu în tot spectrul de lumină.

În pierdere de vână-i Magenta
Inimilor unei lumi virtuale.
Se cufundă-n emoții paleta
Unor liniști perfect naturale.

Rosul era și-n floarea de măciș.
Și-n vârful de ghimpe ce-a strapuns.
Era-n iubirea trecută sub tăiș
Si-n adevărul crud al visului răpus.

Se adâncește roșul cu clipa care trece
La veghea și la ruga peste noapte,
Când muribunda iubire zace
Iar toți ceilalți petrec pe rupte.

În așteptarea sfintei utrenie
A ocupat un jilț de cînste mare
Rosul de Congo cu fața arămie
În galbenul sfios de lumânare.

E vidul absolut care ne paște
Este în noi și este din belșug,
Pamantu-i gol, nimic nu crește,
Sămânța desenată nu dă-n pârg.

Simțim nevoia unui dor nespus
S-avem un petic de fertil pământ
Si cerul să îl percepem acolo sus
Ca își întoarce mantaua după vânt.

Și astfel ne bucură-nbulzeala
La soare. Toți să facem plecăciune,
Că roșul chiar de-î fad, Magenta,
Culoare-n curcubeu, etern rămâne.

Sunt dați uitării ai urii îngeri.
Mâna își dau logodne rupte,
Va invada roșul de Congo inimi

Și spectrul de lumină se-ntregește.

Gelu Radulescu, Ottawa.